

Seçtiği Yolda

– Ahmet Öztürk · 26 Aralık 2013

Yürüdü ıslak zeminde. Yüreğinin ıslaklığı kaplamıştı her yeri. Sırılsıklam dünyanın parçasıydı artık. Katılmıştı akışkanlığına hayatın.

Yüzmeye başladı. Durmadan kulaç atıyor, adeta balık gibi süzülüyordu. Yavaşladı. Önünde bir kaya parçası. Yalanlarla oluşmuş, en sağlam yalanlarla.

Durdu.

Enine boyuna süzdü onu. Sarıldı. Kolları yetmedi. Gezinmeye başladı etrafında. Bir parça kopardı. Bir bütünken kusursuzdu kaya ancak koptukça dağılıyordu.

Ağlamaya devam etti. Sel oldu her yer. Duygu denizinde boğulacak gibiydi. Nefesi kesildi iyice. Gün battı.

Karanlık.

Hiç hesap etmediği ayrıntı, hiç hesap etmediği yalanlara benziyordu. Aklının yüreğiyle çeliştiği anlar gözünün önüne geliyordu. Karanlık onun daha net görmesini sağlıyordu. Zaten karanlık onun seçtiği aydınlıktı.

Çengelli iğneyle bedenine iliştiirdiği nazar boncuğu, gerçekleri örtecek sanmıştı. Yüzmeye devam etti. Derinlere indi. Daha da derinlere. Gün doğsa bile ışık görmeyecek yerlere gitti.

Gündüz ve gece karıştı.

Kara güneş yüzünü ona gösterdi. Kalktı, sıırılsıklam bedeninin suyunu sıktı ve kuruması için askıya astı. Bedeni sadece araçtı, amaçların içinde bir ruh vardı. Onun, artık bedene ihtiyacı kalmamıştı.

Teslim oldu.

Kadere, kedere, karanlığa ve aydınlığa, siyah bir tüle, sardı tüm ruhunu. Söylediği yalanların ıslaklığıyla özlediği hayatı kaybetti.

O yenilmeyeceğini sanmıştı. Ta ki karanlık onu hapsedene kadar.